

CRÍTICA CINEMA

Marcel·lí Borrell / opinio@lamanyana.cat

Thriller de comèdia

La història. Oslo, ara. Roger Brown, 1'68 d'altura, caçatalents d'alts executius, és també lladre d'obres d'art, pot viure en una casa de disseny casat amb Diana, una rossa estupenda que li passa mig pam, ella vol tenir un fill, ell no, per compensar, no li nega cap caprici, però...

La pel·lícula. El cinema noruec, l'il·lustre desconegut. Enllà de la fredor ambiental, és capaç de practicar un humor entre negre i absurd. Dies enrere, *Siempre feliz*, comèdia conjugal d'una dona infel·liç, ja donava pistes d'aquest sentit noruec de riure la vida. *Headhunters* fa tres quarts del mateix amb un marit amb complex d'inferioritat que, per superar-ho, es dedica a robar quadres per ser digne de la seva esposa, víkinga exuberant que regenta una galeria d'art. Havent passat mitja hora de la pel·li, Morten Tyldum (Oslo, 1967) dona un cop de volant i es dedica a fer de Tarantino nòrdic, portant l'acció a una allau de girs dramàtics, truculències, persecucions, crims i traïdories mil, que no donen ni un minut de respir a l'espectador. D'alguna manera, Tyldum, que adapta una novel·la, executa allò tan d'ara (i de sempre) com fusionar gèneres: ¿som davant d'una comèdia o d'un thriller; una de cacos i polis o d'un melodrama sentimental amb ganes de buscar les pessigolles dels alts executius de les grans corporacions comercials?... Posi aquests ingredients dins la coc-

telera i el combinat s'assemblarà bastant a *Headhunters*: una quotidiana història d'amor. O allò de que en tota parella establerta, sempre un dels dos té por de perdre l'altre. La por, sempre la maleïda por. En el capítol filmic, aquesta coproducció entre noruecs i alemanys demostra no patir cap dels complexos cinematogràfics que sovint exhibeixen els europeus. O que, si més no, la colonització ens ha (des)integrat ja del tot.

La imatge. Roger submergit

Headhunters

Director: Morten Tyldum.
Intèrprets: Aksel Hennie,
Nikolaj Coster-Waldau,
Synnove Macody Lund.
Noruega-Alemanya, 2011.
98'. Rambla Lleida.

en el mar de merda, respirant per un canut de paper higiènic dins l'excusat rural per escapar de la mort.

La frase. "Deixi'm que li construeixi una reputació", avisa Roger, expert en relacions laborals. És el que deia l'Audrey Hepburn: si vols ser important en una festa, que tothom et trobi a faltar. Però no et passis o seràs invisible.

La recomanació. Per a qui vulgui consumir productes més o menys europeus, això sí, més entretinguts que el Wert.